

OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

Moartea și viața de Dincolo

13 aprilie 1969 - Sevres

Când un om moare, sufletul său se separă de corpul fizic; dar și când este viu, sufletul poate deasemenea, în orice moment să părăsească corpul pentru a călători în spațiu, să se instruiască sau chiar să viziteze prieteni care trăiesc foarte departe, în alte locuri, pentru a-i ajuta, a-i consola, a le face revelații. Foarte puține persoane sunt capabile să se dedubleze. Chiar noaptea, când dorm, sufletul lor rămâne acolo, învărtindu-se în jurul corpului fizic, fără să învețe nimic și fără să facă vreo treabă; atunci, cu atât mai mult, ele sunt incapabile să-și părăsească corpul în timpul zilei pentru a călători în spațiu, a reveni apoi, pentru a relua activitățile lor cotidiene.

Veți spune că doriți să aflați repede cum trebuie făcut pentru a se dedubla. Ei bine, nu, nu fiți atât de grăbiți; dacă nu sunteți suficient de pregătiți, vă pasc mari pericole psihice (obsesie, posesiune, nebunie), și chiar pericole de moarte. Dacă nu începeți prin a vă purifica, ca să deveniți stăpâni pe voi înșivă, pe gândurile voastre, pe sentimentele și înclinațiile voastre, va fi foarte periculos de a vă părăsi corpul și a-l lăsa fără protecție, la bunul plac al oricărei entități: atunci se pot produce fenomene deplorabile. Iată de ce nu v-am vorbit prea mult de dedublare; va fi pentru mai târziu, când veți fi pregătiți. Cei care sunt grăbiți să meargă să frunzărească cărți oculte despre acest subiect, sunt liberi s-o facă, dar îi previn că își iau mari riscuri.

Dacă ne pregătim timp de ani de zile insistând mai ales asupra purității: puritatea hranei, a gândurilor, a sentimentelor și practicând numeroase exerciții pentru a ne domina, a ne stăpâni, atunci sufletul va putea într-o zi, după voia sa, să se detașeze fără nici un pericol de corpul fizic. În acest fel, adevărații Inițiați călătoresc în spațiu; acolo ei văd și învață multe lucruri a căror amintire o păstrează când și-au reintegrat corpul fizic (și acest lucru este foarte important). În anumite împrejurări, anumitor persoane li se poate întâmpla să se dedubleze involuntar – aceasta se manifestă de exemplu printr-o adormire spontană în mijlocul zilei – dar când ele revin la realitate, nu-și mai amintesc de ceea ce au văzut, auzit sau făcut, ceea ce este regretabil. Problema este deci de a ne putea dedubla în mod conștient, dar nu trebuie să ne grăbim, trebuie mai întâi să ne gândim a ne purifica. De exemplu lucrând, cum v-am învățat, cu Îngerii celor patru elemente.

Nu putem cu adevărat să ne dedublăm dacă n-am învățat să ne detașăm... Până la ultima detașare: moartea. Câți oameni care n-au învățat niciodată detașarea nu reușesc, chiar în clipa morții, să se desprindă de corpul fizic ! Legăturile care îl țin acolo sunt puternice. În viață, ei nu se gândeau decât la problemele lor materiale, la bani, la plăceri, atunci, cum ar putea să accepte să abandoneze toate acestea ? Dând târcoale mult timp în jurul corpului lor, în jurul locurilor unde au trăit, a ființelor pe care le-au cunoscut, ei suferă enorm până când servitorii divini vin să-i ajute să se elibereze. Alții, din contră, își părăsesc imediat corpul fizic, cum ai scoate o haină, liniștit, într-o minunată bucurie. Iată de ce școlile inițiatice au învățat întotdeauna pe discipolii săi cum să se detașeze.

«Atunci, veți spune, pentru a se detașa trebuie să părăsim lumea și să nu mai frecventăm oamenii ?» NU. Unii asceți sau pustnici, înțelegând astfel detașarea, s-au izolat într-un loc singuratic, o grotă în munte... Ei gândeau că s-au detașat de tot, dar detașarea lor nu era decât exterioară. În singuratatea cea mai deplină, se trezeau dintr-o dată hărțuiți de toate felurile de

dorințe și poftă. Datorită singurătății lor, Diavolul îi vizita fără probleme. Literatura este plină de istorii ce povestesc tentațiile sfinților și pustnicilor. Nu, nu este vorba de a abandona totul, ci de a înțelege că adevărata detașare este interioară și că numai puritatea ne poate duce la ea.